

Ἄλλα περιττὸν ἦτον νὰ μεριμνήσωσιν ἄλλοι περὶ τοῦ Καρδούλη, διότι ἐν ᾧ ἐγὼ ἔτρεφον τοὺς κύνας, εἶχεν αὐτὸς ἀρπάσει τιμῆμα ζύμης πλακοῦτος, καὶ ἀπεπνίγετο καταπίνων αὐτὸ λοιμάρως ὑπὸ τὴν τράπεζαν.

Καὶ ἐγὼ δὲ ἔλαβον τεμάχιον ἄρτου, καὶ ἂν δὲν ἀπεπνιγόμεν ὡς τὸν Καρδούλην, ἀλλὰ τὸ κατέτρωγον οὐχ ἦττον ἀπλήστως.

— Τὸ δυστυχὲς παιδίον! ἔλεγεν ἡ κυρία, πληροῦσα τὸ ποτήριόν μου.

Ὁ δὲ Ἄρθουρ, τίποτε ἐκεῖνός δὲν ἔλεγεν, ἀλλὰ μᾶς ἐθεώρει, τεταμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς, ἐκπληττόμενος βεβαίως διὰ τὴν ὄρεξιν ἡμῶν, διότι ἤθεθα ὅλοι ἀδηφάγοι ἐπίσης, μὴ ἐξαιρουμένου οὐδ' αὐτοῦ τοῦ Ζερθίνου, ὅστις ὁμῶς ἔπρεπε νὰ εἶχε χορτάσει μέχρι τινὸς διὰ τοῦ κλοπιμαίου κρέατος.

— Καὶ ποῦ θὰ ἐτρώγετε ἀπόψε ἂν δὲν μᾶς εἶχετε ἀπαντήσει; ἠρώτησεν ὁ Ἄρθουρ.

— Νομίζω ὅτι ἴσως διόλου δὲν θὰ ἐτρώγομεν.

— Καὶ αὐριοῦ ποῦ θὰ φάγητε;

— Ἴσως καὶ αὐριοῦ θὰ ἔχωμεν τὴν τύχην καλῆς τιнос συναντήσεως καθὼς σήμερον.

Χωρὶς νὰ ἐξακολούθησῃ τὴν μετ' ἐμοῦ συνομιλίαν του, ὁ Ἄρθουρ ἐστράφη πρὸς τὴν μητέρα του, καὶ μακρὸς διάλογος ἤρχισε μεταξύ των εἰς τὴν ξένην γλῶσσαν ἣν εἶχον ἤδη ἀκούσει. Ἐφαίνετο δ' ὅτι ἐζήτει αὐτὸς τι ὃ ἐκεῖνη δὲν θέλεε νὰ ἐγκρίνη, ἢ καθ' οὗ τοῦλάχιστον εἶχεν ἀντιφρόσεις.

Αἰφνης ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν του πρὸς ἐμὲ, διότι τὸ σῶμά του δὲν ἐστρέφετο.

— Θέλεις νὰ μείνης πλησίον μας; εἶπε.

Ἐγὼ δὲ προσήλωσα εἰς αὐτὸν τοὺς ὀφθαλμούς χωρὶς ν' ἀποκρίνωμαι τόσον ἢ ἐρώτησις αὕτη μοι ἦλθεν ἀπροσδόκητος.

— Ὁ υἱός μου σ' ἐρωτᾷ ἂν θέλῃς νὰ μείνης με ἡμᾶς.

— Εἰς τοῦτο τὸ πλοῖον;

— Ναί, εἰς τοῦτο τὸ πλοῖον. Ὁ υἱός μου εἶναι ἄρρωστος, καὶ οἱ ἰατροὶ παρήγγειλαν νὰ μὲν δεμένους εἰς σανίδα, καθὼς τὸν βλέπετε. Διὰ νὰ μὴ βαρύνηται τὸν περιφέρω εἰς τοῦτο τὸ σκάφος. Τὰ κυνάρια καὶ ὁ πίθηξ σου θὰ παραστάουν διὰ τὸν Ἄρθουρ, καὶ ὁ Ἄρθουρ θ' ἀντιπροσωπεύῃ τῶν θεατῶν τὸ κοινόν. Σὺ δὲ, καλὸν παιδίον, ἂν θέλῃς θὰ μᾶς παίξης ἄρπαν ἐνίοτε. Οὕτω θὰ μᾶς γίνῃς χρήσιμος, καὶ ἡμεῖς πάλιν ἴσως δὲν θὰ σ' εἴμεθα ὅλως ἀνωφελεῖς. Δὲν θὰ ἔχῃς καθ' ἡμέραν νὰ ζητῇς θεατὰς, πρᾶγμα ὅχι τόσον εὐκόλον διὰ παιδίον τῆς ἡλικίας σου.

Εἰς τὸ πλοῖον! Ποτὲ δὲν ἤμην εἰς πλοῖον, καὶ πάντοτε ἔτρεφον τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην. Θᾶξων εἰς πλοῖον, εἰς ποταμόν! Τί εὐτυχία!

Αὕτη ἡ σκέψις πρῶτη ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν μου καὶ τὸν ἐθάμβωσε. Ὅποιον ὄνειρον!

Ὅλιγα δευτερόλεπτα ἤρκεσαν ὅπως ἐννοήσω

πόσον εὐτυχὴς ἦτον δι' ἐμὲ ἡ πρότασις αὕτη, καὶ πόσον γενναία ἡ προτεινούσα.

Καὶ λαβὼν τῆς κυρίας τὴν χεῖρα, τὴν ἐφίλησα.

Ἐφάνη δ' εὐαρεστηθεῖσα ἐκ τοῦ δείγματός τούτου τῆς εὐγνωμοσύνης μου, καὶ συμπαθῶς, σχεδὸν περιπαθῶς, μοὶ ἐθώπευσε, πολλάκις τὸ μέτωπον διὰ τῆς χειρὸς.

— Καλὸν παιδίον! εἶπε.

Ἐπειδὴ δὲ μοὶ εἶχε ζητήσει νὰ παίξω ἄρπαν, ἐνόμισα ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀργήσω ν' ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς. Ἐὰν ἔσπευδον, θ' ἀπεδείκνυον μέχρι τινὸς τὴν προθυμίαν καὶ συγχρόνως καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην μου.

Ἐλαβον λοιπὸν τὸ μουσικὸν ὄργανόν μου, ἐκάθησα εἰς τὴν ἄκραν τῆς πρύμνης, καὶ ἤρχισα νὰ παίξω.

Συγχρόνως δ' ἡ κυρία ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη τῆς μικρὰν ἀργυρὰν σφυρίκτραν, καὶ ἐσύριξε τόνον δξύν.

Τότε ἀμέσως ἔπαυσα παίζων, ἀπορῶν διατὶ ἐσύριξεν ἴσως διὰ νὰ μοὶ εἰπῇ ὅτι κακῶς ἔπαιζον καὶ ὅτι πρέπει νὰ παύσω;

Ὁ δ' Ἄρθουρ, ὅστις ἔβλεπεν ὅ, τι συνέβαινε περίξ του, ἐνόησε τὴν ἀνησυχίαν μου.

— Ἡ μήτηρ ἐσύριξεν, εἶπε, διὰ νὰ κινήσωσι πάλιν οἱ ἵπποι.

Καὶ τῷ ὄντι τὸ σκάφος, μακρυνθὲν τῆς ὄχθης, ἤρχισε πλέον εἰς τὰ ἤσυχα ὕδατα τῆς διώρυγος καθ' ὅσον οἱ ἵπποι τὸ ἔσυρον· τὸ ὕδωρ ἐπάφλαζεν εἰς τὴν τρόπιν, καὶ ἐκατέρωθεν τὰ δένδρα ἔφρουγον ὀπίσω ἡμῶν, φωτιζόμενα ὑπὸ τῶν ἀκτίων τοῦ δύνοντος ἡλίου.

— Θέλεις νὰ παίξης; ἠρώτησεν ὁ Ἄρθουρ.

Καὶ δι' ἐνόη νεύματος τῆς κεφαλῆς τὴν μητέρα του καλέσας πλησίον του, ἔλαβε τὴν χεῖρά τῆς καὶ τὴν ἐκράτει εἰς τὰς ἐδικὰς του, ἐν ὧν ἐγὼ ἔπαιζον ὅλας τὰς μελωδίας, ὅσας μοὶ εἶχε διδάξει ὁ κύριός μου.

[Ἐπειτα συνέχεται]

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΛ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

438.

Ἐπάρχει εὐγνωμοσύνη τῆς ζωῆς, δι' ἧς οὐχὶ μόνον ἀνταποδίδομεν τὴν εὐεργεσίαν, ἀλλὰ καὶ ὀφειλέτας πρὸς ἡμᾶς ἀναδεικνύομεν τοὺς εὐεργέτας ἡμῶν, τὸ πρὸς αὐτοὺς ἡμέτερον χρέος ἀνταποδίδοντες.

439.

Δὲν ἠθελεν ὁ ἄνθρωπος ἐκθύμως ἐπιθυμεῖ τι, ἐὰν ἀκριβῶς ἐγίνωσκε τὸ τί ἐπιθυμεῖ.

440.

Τῶν πλείστων γυναικῶν δὲν ἀπτεται ἡ φιλία, διότι οὐδεμίαν ἐξ αὐτῆς τέρψιν καρποῦνται ὅσαι ἔρωτος μετέλαβον.

441. Καθώς εἰς τὸν ἔρωτα, οὕτω καὶ εἰς τὴν φι-
λίαν, πολλάκις εὐτυχέστερος ὁ ἄνθρωπος εἶναι
μᾶλλον δι' ὅσα ἀγνοεῖ, ἢ δι' ὅσα γινώσκει.

442. Προσπαθοῦμεν νὰ παρυσιάσωμεν ὡς ἐγκαλ-
λωπίσματα τὰ ἐλαττώματα, ὅσα δὲν θέλομεν
νὰ διορθώσωμεν.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

*Ο διασημὸς χειρουργὸς Δουπουϊτρὲν προσε-
κλήθη ποτὲ εἰς τὴν ἐξοχικὴν οἰκίαν μεγαλο-
πλοῦτου τραπεζίτου, οὗ τινος ἡ σύζυγος ἠσθένει
βραχέως.

Ἐξήτασε τὴν ἀσθενῆ καὶ ἔκαμε τὴν δέουσαν
ἐγχείρησιν.

Ἡ ἐγχείρησις ἐπέτυχε θαυμάσια.
*Ο Δουπουϊτρὲν ἠθέλησεν ν' ἀναχωρήσῃ, ἀφι-
νων τὴν ἀσθενῆ εἰς τὸν συνῆθη τῆς ἰατροῦν διὰ
τὰ περαιτέρω.

— *Ὅχι, ἀνεφώνησεν ὁ τραπεζίτης, μείνατε
τὴν νύκτα αὐτὴν ἐδῶ, καὶ ὅσον διὰ τοὺς κό-
πους, ὅσους θὰ ζητήσητε, εἶμαι εἰς τὰς διατά-
γάς σας.

*Ο Δουπουϊτρὲν διενυκτέρευσεν ἐκεῖ, καὶ ἀνε-
χώρησε τὴν ἐπιούσαν, μετὰ ὅκτω δὲ ἡμέρας ἐ-
στειλε τὴν σημείωσίν του.

Ἐξήτει 30,000 φράγκα.

*Ο τραπεζίτης εὔρε τὴν ἀπαιτήσιν ταύτην
ὑπερβαίνουσαν πᾶν ὄριον, ὅθεν καὶ τοῦ ἀπήν-
τησε τὰ ἐξῆς: «Μὲ ζητεῖτε 30,000 φράγκα.
Ἐνθὺν θὰ διαπραγματευθῶ τὴν ζωὴν τῆς συζύγου
μου. Ἀλλὰ μὲ τὴν ἀπαιτήσιν αὐτὴν δὲν εἶμαι
ὑποχρεωμένος καὶ εἰς τὰ ἐξῆς τῆς φιλοξενίας.
» Ὅθεν ἔχω καὶ ἐγὼ τὰς ἐξῆς ἀπαιτήσεις μου»

Κλίνην καὶ τροφὴν τοῦ κ. Δουπουϊτρὲν. . .	6,000 φρ.
Διὰ τὸν ἵππον τοῦ	2,000 »
Διὰ τὸν ὑπηρετὴν τοῦ	1,000 »
Ἐξῆς σταύλου καὶ ἵπποκομίας.	1,000 »

Τὸ ὅλον 10,000 φρ.

*Ὑπολείπονται 20,000 φράγκα, τὰ ὁποῖα
καὶ σὰς ἀποστέλλω ἐντὸς τοῦ φακέλλου τού-
του, ἀκριβέ μου ἰατρὲ, μετὰ τῆς εὐγνωμοσύ-
νης μου.

Σημείωσις σπουδαιοτάτη:

*Ἡ ζηλοτυπία μεταβάλλει τὸν ἄνδρα εἰς γυ-
ναῖκα, καὶ τὴν γυναῖκα εἰς ἄνδρα.

*Ο Μανζόνης εἰς τὸ ἀθάνατον μυθιστόρημα
αὐτοῦ «Δύο μελλόνυφοι» παρσιάγει δικηγόρον
τινὰ λέγοντα εἰς τὸν πελάτην του: «Ὁ δικη-
γόρος, παιδί μου, πρέπει νὰ μανθάνῃ τὰ πράγ-
ματα παστρικά, καθὼς εἶνε πῶς ἐπειτα θὰ τὰ
ἐμπερδῆσωμεν, εἶνε δικὴ μας δουλειά».

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ
Ἡτο συναναστροφή παρὰ τῷ Βέρδη. Κυρία
τις παρακληθεῖσα νὰ ψάλλῃ, ἔκαμε πολλοὺς ἀκ-
κισμούς πρὶν τὸ ἀποφασίσῃ. Ἐπὶ τέλους ἀπο-
φασίζει, καὶ λέγει ὅτι θὰ ψάλλῃ ἐν μέλος ἀπὸ
τὸν Τροβατόρε.

— *Ἄ, ἀκριβέ μου μουσικοδιδάσκαλε, ἀνε-
φώνησεν ἡ κυρία, πόσον φοβοῦμαι!

— *Ἄμμ, ἐγὼ; εἶπεν ὁ Βέρδης.

*Ὁ μικρὸς Γεώργιος δὲν ἀγαπᾷ τὸ βραστόν,
ἀλλ' ἡ μαμμὰ ἀπαιτεῖ νὰ τρώῃ καὶ αὐτὸς βρα-
στόν καθὼς ὅλοι οἱ ἄλλοι.

Χθὲς τὸ ἑσπέρας εἰς τὸ δεῖπνον ἔφερον τὸ βρα-
στόν, ὃ Γεώργιος τὸ βλέπει, μὴμφάζει ἐνώπιον
τῆς παροφίδος τοῦ βραστοῦ, καὶ ὅμως ζητεῖ τὸ
μεριδίον του, καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἔφαγε, ζητεῖ καὶ
ἄλλο.

— *Ἄ, πολὺ καλὸν παιδί εἶνε σήμερα, λέγει
ἡ μαμμὰ, ζητεῖ δύο φοραὶς βραστόν.

— Ναι, μαμμὰ, διὰ νὰ μὴ μείνῃ γι' αὐρίον.

ΔΑΗΘΕΙΑΙ

* Ἡ «τριακοντάς» εἶνε πόλις, εἰς ἣν αἱ
πλειότεραι γυναῖκες δὲν ἀποφασίζουν νὰ εἰσέλ-
θωσιν ἐπισήμως, εἰμὴ ἀφοῦ παρῆλθε πολὺς και-
ρὸς ἀφ' οὗ ἔζηθον ἀπ' αὐτὴν.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

*Ἡ κομμωτικὴ τέχνη ἐπενόησε ποικίλας κομ-
μώσεις τῆς κεφαλῆς, τινὰς μὲν τῷ ὄντι κομψὰς,
τὰς πλείστας ὁμῶς ἰδιοτρόπους· ἐλάκνηρον δὲ
βιβλίον θὰ ἔγραψεν ὁ θέλων ν' ἀπαριθμήσῃ τοὺς
κινδύνους, οὓς συνεπάγεται ἐκάστη αὐτῶν. Μὴ
δυνάμενοι νὰ πράξωμεν τοῦτο, περιοριζόμεθα
ἐνταῦθα εἰς ὀλίγας παρατηρήσεις, γενικῶς ἐφαρ-
μοζομένας.

Αἱ κυρίαί, ἰδιανόηστε καὶ ἂν ἐκλέγωσι κόμ-
μωσιν τῆς κεφαλῆς, ἄς μὴ λησμονώσιν, ὅτι καὶ
αἱ τρίχες ἔχουσι ζωὴν καὶ δύνανται νὰ παραβλη-
θῶσι πρὸς μικρὰ τρυφερὰ φυτὰ. Ὅπως δὲ τὰ
φυτὰ, ἵνα ζήσωσιν, ἔχουσιν ἀνάγκην ἀέρος, φω-
τὸς καὶ ὑγρασίας, οὕτω καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφα-
λῆς. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ μὴ συνθλίβεται παντοιο-
τρόπως ἡ κόμη καὶ συμπιέζεται καὶ γίνεται
ἀδιάπεραστός εἰς τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα καὶ
τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, μηδὲ νὰ καθίσταται ἀ-
διάβροχος χρομένη χάριν εὐωδίας δι' εὐόσμων
λιπαρῶν ἀλλὰ πολλάκις δηλητηριωδῶν οὐσιῶν.
Ἐὰν δὲ πλὴν τούτων αἱ κυρίαί ἀναλογισθῶσι
μετὰ πόσης εὐκολίας φυτὸν τι μαραινέται καὶ
θνήσκει, ἵαν ὁ τρυφερὸς αὐτοῦ κορμὸς διασει-
σθῆ βιαίως μέχρι ρίζης, ἴσως θέλουσι κατανοή-
σει ὅτι ἀσύνετον εἶνε νὰ παραδέχωνται τρόπον
κομμώσεως, καθ' ἣν αἱ τρίχες ἀνασπῶνται τό-
σον ἰσχυρῶς, ὥστε νὰ πονῇ ἡ κεφαλὴ.